

SI PENS ÉS PERQUÈ VISC

La vida vista des de d'alt
d'una muntanya d'anys

No vull vanaglorejar-me dels molts d'anys que he complert tot xapant de mig a mig el mes de novembre; sí, vull educar-me des de la perspectiva dels temps que he viscut. Déu que dona els dies comptats, a mi no me'ls ha dona tan curts que no hagi tengut temps per veure un esplet de grapedes d'anys d'un segle que n'ha vistes de tot color, a un altre, a trenc d'alba, sol ixent, segle que sembla girarà la truita de cap a peus. Així veig la vida de d'alt de la muntanya dels meus anys acabats de fer. Els homes i els esdeveniments es despullen a poc a poc de tot allò que tenen d'artificial i venturer, per obrir-nos els ulls i obligar-nos a conèixer la netedat i seguretat d'allò que queda ferm, provat i demostrat. El temps que engoleix tot el que és inestable i passatger deixa per bona memòria les obres que els segles guarden a la vista o tapades. Per què la intel·ligència humana que tan bé distingeix les vertaderes grandeses al llarg del temps, posposa aquelles, també veres, que té davant els ulls? Pens que la causa n'és que no veiem de la mateixa manera allò que tenim davant el nas que la mateixa cosa, quan la veiem des d'un punt de vista a bastant alçada. Morts ja els homes bons són igualment exemples, els genis donen la mateixa llum, però -baix terra- deixen de reprotxar-nos, frenar-nos, enlluernar-nos. No podem viure sense cercar la veritat, però la veritat crua no ens deixa viure; així podem contemplar és la saviesa i alabar les bones persones, el que no podem fer donar la mà al savis,

seguir l'exemple dels bons costat per costat. Amb ells davant, quedam a llocs ridículs. Vivim, ens diuen i ho patim, moments insegurs. Pens que el temps més insegurs són els més segurs, ja que obrem amb més seny i mirem a on posam els peus per no engrunar-nos i caure pel camí. No m'explic com -en un món tan ple d'avantatges, millores, comoditats, miracles tècnics, d'una ciència quasi divina, on les aventures impensables fa poc ara es fan en un tres i no res- tothom està descontent, buits d'ideals de valors, afamegats, en pla de guerra, units solament en societats i polítiques sense escrúpols. Més de la meitat de la humanitat es mor de fam, pesta i guerra i el negoci de les armes aguanta els governs i les riqueses dels grans. No puc entendre com les mans que sostenen el benestar de la humanitat i assenyaales el seu futur senten la buidor incurable d'aquells que fracassen boixos per trobar l'èxit. Podem inventar més màscares, les que vulguem, damunt l'escenari del "GRAN TEATRE DEL MÓN", però no deixarem que la vida, presa sense sentit, per passar-la bé, sigui una comèdia, els actors de la qual siguem nosaltres mateixos i, Déu no vulgui que quan tanquem l'acte final no siguin les víctimes del drama. Qui ens aplaudirà? No puc dir com judicaran els nostres nêts les nostres comèdies perquè ja no hi seré, però pens que la realitat actual reclama un altre escenari. Si la ciència arriba sense fronteres fins a nosaltres, l'home sabrà manejar-la, i, més encara, dominar-la? La culpa no

la tendrà la tècnica sinó el cervell dels qui la farem servir. Els misteris que ens amaga l'infinit, les meravelles que, de mica en mica, ens regala l'univers són impensables, però, (digau-me): sabrem aprofitar-les sense emborratxar-nos, essent conscients de què la ciència és sobrenatural, inesgotable, nosaltres som mortals, limitats. No és la velocitat que mata els conductors, és la manca de destresa i la fallada previsió del perill que fa que la màquina es torni assassina i deixi per terra el pilot dirigit. Els fets ens demostren que com més grans es fan les possibilitats de grandàries sobrehumanes, es provoca una mala formació dins la societat i els rics se mengen els pobres i els poderosos posen "sa pota" damunt els qui tenen les mans i els peus fermats. I la desgràcia serà pitjor, si arriba el dia en què la conquesta de l'univers concentri les forces -no controlables- dins mans avaras, ignorants, buides: De què ens servirà dominar el cel i la terra si esbucam ca nostra, podrim l'aire, corrompem l'ambient? Som pessimista? Tot el contrari, sempre he cregut que "mens apretata discurrir" (que el cervell, quan es veu estret, discorre). Amb lletres de ferro, a Fornalutx, veig deixar escrit en el camp de futbol que férem: "LA VIDA NO ÉS CAP JOC, PERÒ JUGANT S'APREN A VIURE".

Agustí Serra

CARA AL DIRECTOR

Les III Jornades
d'estudis locals de
Sóller

Els passats dies 7 i 8 de novembre se celebraren les III Jornades d'estudis locals de Sóller a l'antic Oratori de Santa Caterina, avui Museu de la Mar. Aquest any han estat 23 les comunicacions presentades, d'una extensió i qualitat que ha dut als organitzadors a plantejar-se limitar el número de comunicacions admeses, ja que ha esdevingut molt difícil donar cabuda a tots els treballs que s'hi presenten. Per fer-nos una idea, el llibre de les II jornades té gairebé 500 planes.

Són molt meritoris els resultats obtinguts en només tres anys: unes jornades anuals amb gran participació, assistència de públic, qualitat i varietat temàtica. Altres poblacions amb més tradició i pes demogràfic no poden permetre's una organització anual, ni assoleixen aquest èxit de col·laboracions ni de públic. Això es deu al seu caràcter miscel·lani, ja que són obertes a qualsevol tema relacionat amb la població, més enllà de l'enfocament històric habitual. Enguany les comunicacions tractaven sobre botànica, geologia, cinema, meteorologia o matemàtiques, mostrant una visió tan eclèctica com diversa de l'univers so-

l·leric.

Però també el passat de Sóller, tan ric i dinàmic, dona per omplir milers de planes. La seva prosperitat al segle XIX canalitzada pel comerç marítim internacional. Després la crisi i l'emigració cap a França, que ha forjat una vinculació amb terres gal·les que mai no ha desaparegut -podem dir que el francès és la segona llengua de la població. Tot plegat, a Sóller ha cristal·litzat un cosmopolitisme i un activisme social molt divers i dinàmic, poc habitual a l'illa. Les jornades són un reflex d'aquest cabal, reflectit en el gran nombre de col·laboradors autòctons, sovint amateurs, però molt implicats vers la seva població.

Aquestes jornades foren dedicades a Antoni Vicens Castanyer, recentment desaparegut, i l'any passat a Joan Estades Ensenyat (1916-2007), tots dos grans investigadors i estudiosos del seu estimat poble. Malgrat la desaparició d'aquestes significades personalitats, les jornades deixen entreveure que el seu exemple no és anecdòtic i que darrere hi ha un futur prometedor per la quantitat, joventut i qualitat de l'univers solleric participant.

Manel García, assistent a les III Jornades d'estudis locals a Sóller. Palma

POLÍTICA

Les perles del Pacte

* Idò ja som aquí! per cert, ja és un fet que aquestes festes de Nadal haurem de sortir amb una pila! Ni llums de Nadal, ni faroles, ni policies posant ordre al desgavell de cotxes... en fi, pensant, pensant, hem recordat que el Sr. Gual va comentar a la investidura que l'IPIS formava part de la coalició de govern i que la seva opinió sempre seria tenguda en compte. Idò deu estar ben content el Sr. president de l'IPIS per que no sembla que l'escoltin massa!!!!

* I també voldríem agrair al regidor Colom les seves paraules d'alabança envers el poliesportiu. Tenen més mèrit, aquestes paraules, si es té en compte que quan estava a l'oposició no va fer més que estar-hi en contra sempre!, Va mobilitzar els veïnats i amics i tot per aturar l'obra, (o ja no es recorda, Sr. Colom) Ara fa 2 anys que fa voltes i més voltes per retardar el poliesportiu, i creim que es per poder inaugurar-ho ell!, com canvien les coses eh! Sr. Colom!!!!

* I aquesta perla és per donar l'enhonorabona a la regidora Esteva per l'èxit assolit amb el seu projecte de "compartit medi de transport". La llàstima és que només hi hagi hagut 8 persones que s'hagin

decidit per aquesta manera de desplaçar-se! És igual! Vostè segueixi pensant i pensat en nous projectes que encara li queden 2 anys, i tal vegada l'èxit serà més gros en propers invents! Ara que, nosaltres de vostè, mos trauríem completament del cap allò de l'autobús periurbà, per que si en tot l'any també hi viatgen només vuit ho te cru!

* Estam preocupats! Ara resulta que el tanatori "no pot cobrir despeses amb la mitjana actual de defuncions" No saben dir res més, aquests del Pacte, més que no hi ha doblers? Però on són aquelles promeses de que havent-hi el mateix color polític a Madrid a Palma i aquí, els doblers mos entrarien a carretades? Resulta que tot és llengua i promeses electorals, no és així? Idò hauran de mirar de treure doblers d'on sigui i no plorar més perquè tant el tanatori com l'escola com moltes altres coses, són més que necessàries pel poble de Sóller. Així que arremangau-vos i feis un poc de feina per treure doblers i deixau de queixar-vos. Pensau que en l'anterior Consistori, i sense tenir bo amb Madrid, es feren tantes i tantes coses.

* I aquesta perla va d'homes i dones! Mos sorprèn

que aquests partits d'Esquerreres estiguin sempre amb el tema de la igualtat dels sexes en les Administracions. Segons pareix, la regidora Quiñero vol impulsar un "pla pilot" perquè hi hagi igual número de dones a la Vila.

* I què faran? Mos demanam, engegaran tots aquells que sobrin? o contractaran a tot aquells que falten? I no seria més guapo que es contractàs a la gent per la seva vàlua (professional i personal) i no pel seu sexe? En fi, deu ser que fer-ho així fa més progrés.....

* I seguint allà mateix! Encara ningú no ens ha sabut tornar la contesta a una pregunta que férem fa unes setmanes: Com és que tenint el mateix color polític a Madrid, a Palma i a Sóller, no hi ha doblers ni vistes d'haver-n'hi. No hi ha doblers ni contactes pel poliesportiu, no hi ha doblers ni contactes pels llums de Nadal, ni per asfaltar carrers, no hi ha doblers ni contactes per començar s'escola de Ca les Ànimes, ni per adequar sa 1ª línia del Port...., Això sí! Dblers per construir teuladetes (quan ja n'havia una) per evitar que se banyin segons quins caperins, si que en tenen! I llavors deien que governarien igual per a tots els ciutadans!

Comitè de premsa del PP

Per Toni Oliver

Comparacions
odioses d'IB3

Posa els pèls de punta. La nostra televisió autonòmica IB3, discrimina el bàsquet femení i l'arracona absolutament. Fets canten. Els diumenges a migdia, no falla, el partit del Menorca Bàsquet en directe. Ens sembla molt bé. Però i els del Sóller J. Mariana o PDV Eivissa? Eiii, que també les solleriques i eivissenques juguen a la màxima categoria i en teoria haurien de tenir un tracte totalment igual que els mascles menorquins, o no? Les mateixes transmissions d'uns i altres. Així de clar. La cirereta discriminatòria arribà quan s'enfrontaren en el derbi illenc fa unes setmanes, PDV Eivissa i Sóller J.M, un matx històric que es donava per primer cop en aquest nivell a les nostra illa.

Senyor Jordi Calleja, cap d'Esports d'IB3: o reaccioni o foti el camp. Així, ni un dia més.

▲ Quin invent la "Multichampions" del dial 8 del Plus! Manté l'emoció i tot l'interès, en un fomat perfectament ideat.

▼ Crida l'atenció la gran quantitat de gent que encara ara no coneix pràcticament res dels canals temàtics de Digital +. Fugir de les programacions comercials, xabacanes, populars i farcides d'anuncis, val la pena. Creis-me.

fontaneria • calefacció
aire condicionat

Crta. Port de Sóller, 40 • 2º A

07108 Port de Sóller

Tel./Fax 971 63 47 49

629 306 143 • 679 996 038